Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος — *Ἐν Ἀθήναις, 1 Ὀκτωβρίου 1911* — *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 44*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

[Ρωσσικὸν παραμύθι]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 344)

Ὁ στακτερὸς λύκος ἔμεινε στὸ παλάτι τοῦ Ἀφφρών. Ἀλλὰ τὴν τρίτη ἡμέρα ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ κάμῃ ἕνα περίπατο στὴν ἐξοχή.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Τσάρος γιὰ σένα ὅ,τι θέλεις!

Καὶ πρόσταξε ἀμέσως τὲς ὑπασπίστριες νὰ συνοδεύσουν τὴν ψευτο-βασιλοπούλα στὸν ἐξοχικό της περίπατο.

Ἐνῷ ἐταξείδευε καβάλλα μὲ τὴν ἀληθινὴ βασιλοπούλα Ἑλένη κ' ἐκουβεντιαζε μαζύ της, ὁ Τσάρεβιτς Ἰβὰν δὲν θυμότανε τὸ λύκο καθόλου. Ἔξαφνα ὅμως τὸν θυμήθηκε καὶ φώναξε:

—Ἀ! ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα ὁ σταχτερός μου λύκος;

Ἀμέσως παρουσιάσθη κ' ἐμπροστά του ὁ στακτερὸς λύκος καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀνέβα στὴ ράχι μου, Ἰβάν, καὶ ἡ ὡραία βασιλοπούλα ἂς μείνῃ στὸ ἄλογο μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη.

«Ὁ στακτερὸς λύκος, περαστικὸς ἀπὸ ἐκεῖ...» (Σελ. 350, στ. γ')

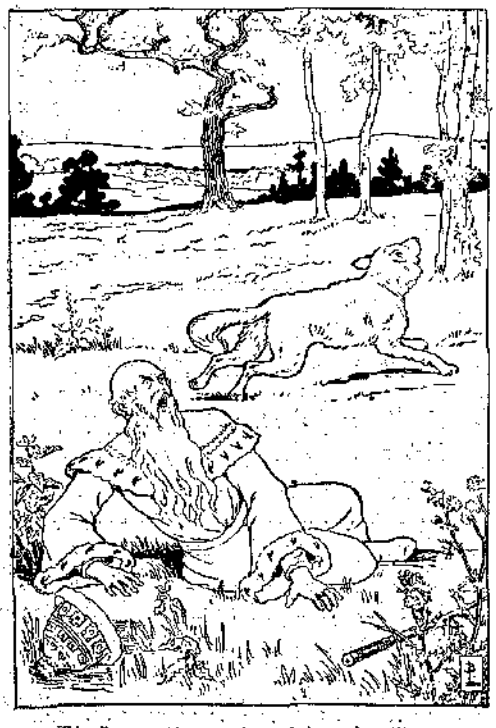

«Τὸν ξεφορτώθηκε καὶ τῶβαλε στὰ πόδια...» (Σελ. 349, στ. γ'.)

Ὁ Ἰβὰν καβαλλίκεψε τὸ λύκο κ' ἐξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὴ χώρα τοῦ Τσάρου Ἀλέξη (*).

Ἐπήγαιναν, ἐπήγαιναν ὧρες πολλές. Πρὶν νὰ φθάσουν, ὁ Τσάρεβιτς εἶπε στὸ λύκο:

—Καλέ μου, πολυαγαπημένε μου φίλε· πολλὲς χάρες μοῦχεις κάμει· μοῦ κάνεις ἄλλη μιά; Νὰ μεταμορφωθῇς σὲ ἄλογο μὲ χρυσῆ χαίτη καὶ νὰντικαταστήσῃς τὸ ἀληθινό, γιατὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸ χωρισθῶ.

Χωρὶς ναποκριθῇ λέξι, ὁ στακτερὸς λύκος ἐκτύπησε μὲ τὸ μέτωπό του τὴ γῆ καὶ μεταμορφώθηκε ἀμέσως σὲ ἄτι μὲ χαίτη χρυσῆ. Ὁ Ἰβὰν ἄφησε τότε τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη 'ς ἕνα πράσινο λειβάδι, καβαλλίκεψε τὸ στακτερὸ λύκο καὶ πῆγε στὸ παλάτι τοῦ Τσάρου Ἀλέξη.

Ὅταν εἶδε τὸν Ἰβὰν νὰ ἔρχεται ἀπάνω στὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ τὴ χαίτη, ὁ Τσάρος βγῆκε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε στὸ μέτωπο, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε στοὺς μαρμαρένιους σταύλους. Ἔπειτα ἑτοίμασε μεγάλο συμπόσιο, κ' ἔφαγαν κ' ἤπιαν καὶ ξεφάντωσαν δυὸ ὁλάκαιρες ἡμέρες. Τὴν τρίτη μέρα ὁ Τσάρος χάρισε στὸ βασιλόπουλο τὸ μαγεμένο πουλὶ μὲ τὸ χρυσὸ κλουβί του. Ὁ Ἰβὰν τὸ πῆρε καὶ ξαναγύρισε στὸ λειβάδι ὅπου τὸν περίμενε ἡ Ἑλένη. Ἐκεῖ καβαλλίκεψε πάλι μαζύ της τὸ ἀληθινὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη κ' ἐξεκίνησε γιὰ τὴν πατρίδα του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Τσάρος Ἀλέξης θέλησε νὰ γυμνάσῃ τὸ ἄτι του μὲ τὴ χρυσῆ σέλλα στὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν πόλι, τὸ ψευτο-ἄτι τὸν ξεφορτώθηκε, πῆρε τὴν πρώτη μορφή, τῶβαλε στὰ πόδια καὶ σὲ λίγο ἔφθασε τὸ Βασιλόπουλο.

—Ἀνέβα στὴ ράχι μου ἐσύ, Ἰβάν, εἶπε, καὶ ἡ Βασιλοπούλα Ἑλένη ἂς μείνῃ στὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη.

Ἔτσι ἔκαμαν κ' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους ὡς τὸ μέρος ὅπου τὸ ἄλογο τοῦ Ἰβὰν εἶχε σπαραχθῇ, ὅπως ἦταν γραφτὸ του, ἀπὸ τὸ λύκο. Ἐκεῖ ὁ λύκος σταμάτησε, γύρισε κατὰ τὸν Τσάρεβιτς

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 344.

Ἰδὰν καὶ μὲ λυπητερὴ φωνὴ τοῦ εἶπε:

— Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ σ' ἐδούλεψα πιστά. Ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος ὅπου ξέκαμα τὸ ἄλογό σου καὶ σὲ πῆρα στὴ ράχι μου καὶ σὲ πῆγα ὅπου ἤθελες. Τώρα κατέβα. Ἔχεις τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη καὶ δὲ μὲ χρειάζεσαι πιά.

Ὁ Ἰδὰν κατέβηκε καὶ ὁ στακτερὸς λύκος, χωρὶς νὰ 'πῇ τίποτε ἄλλο, ἔγεινε ἀφαντός. Καταλυπήθηκε τὸ βασιλόπουλο γιὰ τὸ χωρισμὸ τοῦ φίλου του, ἐπειδὴ ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτα, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μὲ τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη.

Ἐπήγαιναν, ἐπήγαιναν... Ὅταν ἐπιτέλους ἔφθασαν κοντὰ στὴν πατρίδα τοῦ

« Ἐστεφανώθηκαν τὴν ἴδια μέρα...» (Σελ. 350, στ. γ')

Ἰδάν, κατέβηκαν καὶ ξαπλώθηκαν γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, ὅπου ἔδεσαν τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ τὴ χαίτη. Ἐκεῖ κοντά τους ἐτοποθέτησαν καὶ τὸ χρυσὸ κλουβὶ ποῦ εἶχε μέσα τὸ μαγεμένο πουλί. Ἐπάνω στὸ πράσινο καὶ μαλακὸ χορτάρι, ὕστερ' ἀπὸ τὴν κούρασι τοῦ ταξειδιοῦ, ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως βαθειά.

Ἂς τοὺς ἀφίσωμε μιὰ στιγμὴ νὰ κοιμοῦνται καὶ ἂς ἔλθωμε στὸ Δημήτρη καὶ στὸ Βασίλη.

Τὰ δέλφια αὐτὰ τοῦ Ἰδάν, ἀφοῦ ταξειδεύσαν σὲ πολλὲς χῶρες χωρὶς νὰ βροῦν πουθενὰ τὸ μαγεμένο πουλί, ἐκείνη ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέρα, γύριζαν στὸν πατέρα τους μὲ χέρια ἀδειανά. Πέρασαν ἀπὸ κεῖ, εἶδαν τὸν ἀδελφό τους κοιμισμένο βαθειὰ κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο, εἶδαν ἀκόμη τὸ ἄλογο μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη, ξαπλωμένο κ' αὐτὸ στὸ χορτάρι, εἶδαν καὶ τὸ μαγεμένο πουλὶ στὸ κλουβί του, καὶ νικήθηκαν ἀπὸ τὸν πειρασμὸ κ' ἀποφάσισαν νὰ σκοτώσουν τὸν ἀδελφό τους.

Ὁ Τσάρεβιτς Δημήτρης ἔβγαλε τὸ σπαθί του καὶ τὸ ἔχωσε στὸ στῆθος τοῦ Τσάρεβιτς Ἰδάν. Ἔπειτα ξύπνισαν τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη κ' ἄρχισαν νὰ τὴν ἐξετάζουν. Βλέποντας τὸν Ἰδὰν ξαπλωμένο κοντά της νεκρό, ἡ βασιλοπούλα καταφοβισμένη ἀποκρίθηκε, ἐνῷ ἀπὸ τὰ μάτια της ἔτρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυα:

— Εἶμαι ἡ βασιλοπούλα Ἑλένη, ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Τσάρεβιτς Ἰδὰν ποῦ σεῖς τὸν ἐδολοφονήσατε!

Τότε ὁ Δημήτρης ἀκούμπησε τὸ σπαθί του στὴν καρδιὰ τῆς βασιλοπούλας καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄκουσε, ὡραία βασιλοπούλα· τώρα εἶσαι στὰ χέρια μας· θὰ σὲ πᾶμε στὸν πατέρα μας καὶ πρέπει νὰ τοῦ 'πῇς ὅτι σὲ κατακτήσαμε, καθὼς καὶ τὸ μαγεμένο πουλὶ καὶ τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη· ἀλλοιώτικα θὰ σὲ σκοτώσουμε ἀμέσως.

Ἡ Βασιλοπούλα, μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβο της, ὑποσχέθηκε νὰ κάμῃ ὅ,τι τὴν ἐπρόσταξαν. Τὰ δύο ἀδέλφια τράβηξαν τότε κλήρους, γιὰ νὰ ἰδοῦν ποιὸς θὰ ἔπαιρνε τὴ βασιλοπούλα καὶ ποιὸς θὰ ἔπαιρνε τὸ ἄλογο· ἔτσι ἡ βασιλοπούλα Ἑλένη ἔπεσε τοῦ Βασίλη καὶ τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη ἔπεσε τοῦ Δημήτρη.

Τριάντα ὁλόκληρες ἡμέρες, ὁ Ἰδὰν ἔμεινε ξαπλωμένος, νεκρός, στὸ μέρος ὅπου τὸν ἄφισαν τὰ δέλφια του. Στὴν τριανταμία, ὁ στακτερὸς λύκος, περαστικὸς ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν ἐγνώρισε ἀμέσως.

Ἤθελε πάρα πολὺ νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὴ ζωή, ἀλλὰ δὲν ἤξερε πῶς νὰ κάμῃ... Ἔξαφνα ὅμως εἶδε ἕνα κόρακα καὶ δυὸ κορακόπουλα, τὰ παιδιά του, ποὺ ἔκαναν γύρους ἐπάνω ἀπὸ τὸ πεθαμένο βασιλόπουλο κ' ἑτοιμάζονταν νὰ πέσουν καὶ νὰ τὸν φάγουν. Ὁ στακτερὸς λύκος κρύφθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, καὶ, ἅμα χαμήλωσαν τὰ κορακόπουλα, πετάχθηκε, ἄρπαξε τὸ ἕνα κ' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ κομματιάσῃ. Τότε ὁ μεγάλος κόρακας τὸν παρακάλεσε νὰ μὴ σκοτώσῃ τὸ παιδί του, γιατὶ δὲν εἶχε κάμῃ κανένα κακό.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε ὁ λύκος· τὸ παιδί σου δὲ θὰ πάθῃ τίποτα, ἂν πᾷς στὴ μακρινὴ χώρα καὶ μοῦ φέρῃς τὸ ἀθάνατο νερό, ποὺ γιατρεύει καὶ ξαναδίνει τὴ ζωή.

Ὁ κόρακας ἀποκρίθηκε:

— Μετὰ χαρᾶς σου, πηγαίνω νὰ σοῦ τὸ φέρω. Καὶ πέταξε.

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ξαναγύρισε μὲ δυὸ μπουκαλάκια· στὸ ἕνα ἦταν τὸ νερὸ ποὺ γιατρεύει καὶ στὸ ἄλλο τὸ νερὸ ποὺ ξαναδίνει τὴ ζωή.

Ὁ στακτερὸς λύκος ἔβρεξε τότε τὸ σῶμα τοῦ Ἰδὰν μὲ τὸ πρῶτο, κ' ἡ πληγή του γιατρεύθηκε· τὸ ἔβρεξε ἔπειτα μὲ τὸ δεύτερο, καὶ ἀμέσως τὸ βασιλόπουλο ζωντάνεψε, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ὦ, τί πολὺ ποῦ κοιμήθηκα!

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ λύκος, καὶ θὰ κοιμώσουν ἀκόμη, ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, θὰ κοιμώσουν αἰώνια, γιατὶ τὰ δέλφια σου σὲ εἶχαν σκοτώσῃ γιὰ νὰ σοῦ πάρουν τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη, τὸ ἄτι μὲ τὴ χρυσῆ χαίτη καὶ τὸ μαγεμένο πουλί. Τώρα πήγαινε, τρέξε ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖς στὴν πατρίδα σου, γιατὶ σήμερα ἴσα-ἴσα ὁ ἀδελφός σου Βασίλης στεφανώνεται τὴν Ἑλένην. Ἡ καλλίτερα καβαλλίκεψέ με καὶ σὲ πηγαίνω ἐγώ.

Ὁ Ἰδὰν καβαλλίκεψε τὸν στακτερὸ λύκο καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν στὴ χώρα τοῦ Τσάρου Ἀνδρόνοβιτς. Ἐκεῖ ὁ Ἰδὰν ξεπέζεψε κ' ἔφθασε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του, ἴσα-ἴσα τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ ἀδελφός του Βασίλης εἶχε γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὴ βασιλοπούλα Ἑλένη καὶ ἦταν ὅλοι καθισμένοι στὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ γάμου.

Πρώτη ἡ βασιλοπούλα εἶδε τὸν Ἰδὰν καθὼς μπῆκε στὴ σάλα. Σηκώθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, ἔτρεξε κοντά του, τοῦ ἔσφιξε τὰ δυὸ χέρια καὶ φώναξε:

— Αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ὁ πολυαγαπημένος μου ἄνδρας, καὶ ὄχι ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος κακοῦργος, ποῦ κάθεται μαζί σας στὸ τραπέζι.

Ὁ Τσάρος Ἀνδρόνοβιτς σηκώθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ θέσι του κ' ἐξέτασε τὴ Βασιλοπούλα γιὰ νὰ μάθῃ τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὰ ποῦ ἔλεγε. Ἡ Ἑλένη τοῦ εἶπε τότε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ Τσάρος, καταθυμωμένος μὲ τοὺς γυιούς του Δημήτρη καὶ Βασίλη, ἐπρόσταξε ἀμέσως νὰ τοὺς βάλουν στὴ φυλακή. Ὅσο γιὰ τὸν Ἰδὰν καὶ τὴν ὡραία βασιλοπούλα Ἑλένη, στεφανώθηκαν τὴν ἴδια ἡμέρα — κ' ἔζησαν ἐκεῖνοι καλὰ καὶ μεῖς καλλίτερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Σὲ κέρατο βωδιοῦ, ποῦ ἀφ' τὸ χωράφι
Στὸ σπίτι του τὸ βράδυ εἶχε γυρίσει,
Μυρμήγκι τὴ φωλίτσα του ἔχει στήσει.
«—Μπᾶ, σὲ καλό σου, ἀδελφί! Τέτοιο ράφι
Τετράψηλο πῶς διάλεξες; Κεῖ πάνω
Τί ἀνέβηκες νὰ κάνεις; — Τί νὰ κάνω;
Πῶς δὲν τὸ ξέρεις τάχα; Ἐγὼ μὲ τοῦτο
Τὸ σύντροφό μου ὀργόνουμε... τὸ Θέρος
σταράκι νὰ σου δώσουμε, καὶ πλοῦτο
Νὰ χύσουμε στῆς Γῆς τὸ κάθε μέρος!»
(Villiers)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπὸ τὰς ποιητικωτέρας ἀθηναϊκὰς ἀπολαύσεις εἶνε μία ἐπίσκεψις τῆς Ἀκροπόλεως νύκτα μὲ πανσέληνον. Εὔκολα παίρνει κανεὶς μίαν ἄδειαν ἀπὸ τὴν ἐφορείαν τῶν Ἀρχαιοτήτων, εὐκολώτερα φθάνει ὡς τοὺς πρόποδας τοῦ ἱεροῦ βράχου μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν τράμ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πλέον, μὲ ὀλίγον κόπον, ἀναβαίνει εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τοῦ κόσμου, —τὸν Παρθενῶνα. Οἱ περιηγηταὶ θεωροῦν καθῆκόν των νὰ κάμουν καὶ αὐτὴν τὴν νυκτερινὴν ἐκδρομήν, νὰ ἰδοῦν καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα· διὰ τοῦτο μάλιστα πολλοὶ κανονίζουν τὸ ταξεῖδί τῶν ἔτσι, ὥστε ἡ διαμονή των εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ συμπεριλαμβάνῃ καὶ πανσέληνον. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐνιοῦν νὰ τὴν κάμουν... μίαν φορὰν κάθε δέκα χρόνια. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, τόσα εἶχα νὰ ναιβῶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν μὲ φεγγάρι. Καὶ ἀπὸ ὅσους ἀνέβηκαν προχθὲς τὴν νύκτα μαζί μου, —εἶχα μίαν παρέαν ἀπὸ δεκαπέντε, —ὀλίγοι ἠμποροῦσαν νὰ καυχηθοῦν, ὅτι τὸ ἔκαμναν συχνότερ' ἀπὸ ἐμέ.

Ἐνθυμεῖσθε τὸν καυγᾶν τῆς Κρητικοπούλας καὶ τῆς Τρελλῆς Νειότης; Ἐγὼ τὸν ἐνθυμοῦμαι πολὺ ἐγκαίρως, καί, διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν τὰ ἴδια, ἢ διὰ νὰ μὴν ὑποτεθῇ ὅτι θέλω νὰ πάρω τὸ μέρος τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, δὲν θὰ σᾶς μεταδώσω τὰς ἐντυπώσεις μου καὶ τοὺς ρεμβασμούς μου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἔκαμα πολλούς, καθισμένος πότε εἰς ἕνα πάγκον, πότε εἰς μίαν σταθλην, πότε εἰς μίαν βαθμίδα, καὶ ἀτενίζων πότε τὸν Παρθενῶνα, πότε τὸ Ἐρεχθεῖον, πότε τὰ Προπύλαια, καὶ πότε τὸ πανόραμα τῆς πόλεως... Καὶ τὸ ἀρχαῖον μεγαλεῖον μ' ἐπεσκέφθη, καὶ ἡ σημερινὴ μικρότης μοῦ παρουσιάσθη. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Καλλίτερα νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε!.. Εἰς τὸ τέλος μάλιστα, κάτι σκέψεις, μ' ἐλπίδας μαζί, ποῦ μοῦ ἦλθαν ἔξαφνα, θὰ ἐφαίνοντο πόσον τολμηραί!..

Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν εἰς τὸ νὰ σᾶς περιγράψω τὸ θέαμα. Ἀλλά, τί λέγω; Εἶνε δυνατὸν νὰ ζωγραφισθῇ τέτοια εἰκών; Φαντασθῆτε τὸν Ἀττικὸν οὐρανὸν εἰς ὅλην του τὴν νυκτερινὴν δόξαν, τὴν πανσέληνον νὰ μεσουρανῇ, περιστοιχιζομένη ἀπὸ τὰς Πλειάδας, τὰς Ἴαδας, τὸν Ὠρίωνα καὶ τὸν Κρόνον, μὲ τὰ ἐρείπια γύρω της τῶν ἄλλων ἀστερισμῶν. Λέγω δὲ ἐρείπια, διότι τὸ φῶς της δὲν ἐπέτρεπεν εἰς ὅλα τὰ ἄστρα νὰ φαίνωνται, κι' ἔβλεπες ἕνα Πήγασον μὲ τρία μόνον ἄστρα, ἢ ἕνα Ὠρίωνα χωρὶς πόδι, ἢ μίαν Κασσιόπειαν... χωρὶς χέρι. Ὁλόγυρα τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ἡ ἀπέραντος ἐξοχὴ καὶ κάτω ὁ ὠκεανὸς τῆς μεγάλης πόλεως. Καὶ ἐπάνω, κοντά σου, τὰ ἀθάνατα μάρμαρα, μὲ τὰ γνώριμα σχήματα, τὰ ἱερά, νὰ προβάλλωνται εἰς τὸ χρυσοκύανον τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ λάμπουν ἀσημωμένα.

Διὰ νὰ ἐννοήσετε πόσον ὅλ' αὐτὰ ἦσαν μαγευτικὰ κ' ἐλκυστικά, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἔμεινα καρφωμένος ἐκεῖ ἐπάνω νὰ θαυμάζω ὡς τὰ μεσάνυκτα ποῦ ἦλθεν ὁ φύλαξ, νὰ μᾶς διώξῃ. Καὶ ἔφυγα μὲ ἀλησμονήτους ἐντυπώσεις καί... μὲ συνάχι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΚΙΣΣΑ

Ὁ πατέρας μου, ἐκεῖ ποῦ κάθουνταν τὲς προάλλες στὸ παραθύρι κι' ἀγνάντευε πρὸς τὴν αὐλή, γυρίζει ξεκαρδισμένος στὰ γέλια ποῦ τὰ κρατοῦσε μὲ τὸ στανιὸ νὰ μὴν ἀκουστοῦν καὶ σὰν νὰ τὰ 'πνιγε μέσα του, καὶ

— Ἐλᾶτε, παιδιά, μᾶς λέγει σιγαλά, νὰ γελάσετε μὲ τὴν Ἔλλη καὶ τὸν Κώστα. Τὸν νοῦ σας μοναχὰ νὰ μὴ σᾶς ἀκούσουν καὶ διακόψουν τὴν κωμῳδία.

Πιάνομε τὰ παραθύρια.

— Δὲν εἶνε τίποτε ἐδῶ στὸν κηπόπουλο, μωρὲ Κώστα, φώναζε ἡ Ἔλλη ἡ μικρότερη ἀδελφή μας στὸ μικρὸν ἀδελφό της· τοῦ κακοῦ γρατσουνίστηκα ἡ ἄχαρη ἀπὸ τὲς τρανταφυλλιές, μοῦ ἔσκισαν καὶ τὴν ποδιά μου τ' ἀγκάθια. Αὐτοῦ κόττα ἐσὺ καλά. Νά! δὲν τ' ἀκοῦς; Εἶνε μικρό, καλέ, γατάκι γεννησιάρικο, κάποια γάτα θὰ γέννησε ἐδῶ-κοντά.

— Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὲς πλάκες τῆς αὐλῆς θὰ εἶνε κουμμένο; ἀπαντοῦσε ὁ Κώστας· αὐτοῦ ἀπάνω ἀκούεται ἡ φωνή. Θὰ 'ρθῶ μοναχός μου καὶ θὰ τὸ 'δρῶ. Σὲ ξέρω τί ἀκαμάτρα ποῦ εἶσαι. Βαρτεῖσαι νὰ φάξῃς. Ἐσὺ μετάνοιωσες ποῦ γεννήθηκες.

— Ἔλα τώρα ἐσὺ νὰ τὸ βρῇς ποῦ εἶσαι πρόθυμος κι' ἀνοιχτομάτης.

— Ἄκουσες; Σάμπως θὰ εἶνε τὸ γατὶ ἀπάνω στὴ συκαμινιά.

— Ὄχι, μὴν εἶνε ἀπάνω στὰ σύγνεφα! Μὴν εἶνε ἐδῶ σιμὰ τὸ δικό μας τὸ γατάκι, τὸ λαγάκι ντέ, κι' αὐτὸ νιαουρίζει; ρωτοῦσε ἡ Ἔλλη.

— Τώρα ἦταν ἐδῶ κ' ἡ γάτα καὶ τὸ γατάκι. Θὰ τὰ φωνάξω νὰ 'ρθοῦν. Πίς, πίς, πίς... Νά' ἤρθε κ' ἡ γάτα καὶ τὸ γατὶ ἀπὸ τὸ μαγειριό... Ἔλα τώρα, ἐσύ, Ἔλλη, κράτα τὴ γάτα στὴν ἀγκαλιά σου κ' ἐγὼ τὸ γατί, νὰ ἰδοῦμε θὰ ξανακουστῇ ἡ φωνή; Τὰ μάτια σοῦ στὸ στόμα τῆς γάτας κ' ἐγὼ θὰ κυττῶ τὸ γατάκι.

— Νὰ πάλι! ἀκούστηκε! Ἡ γάτα μου δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα της.

— Οὔτε καὶ τὸ γατάκι μου. Ξέρεις τί λέω; Θὰ μᾶς πέταξε καμμιὰ γειτόνισσα κάνα γατάκι της ἐδῶ κοντά.

— Ξέρεις τί μοῦ περνάει ἀπὸ τὸν νοῦ μου; Μὰ πάλι δὲν τὸ παραπιστεύω. Ἂν εἶνε ἡ γάτα μας ἢ ἡ γατούλα μας ἐγγαστρίμυθες;

— Τί θὰ πῇ ἐγγαστρίμυθες; Εἶσαι στὰ καλά σου ἢ νὰ βάλω τὲς φωνές;

— Καλέ, δὲν ξέρεις, τί θὰ πῇ; νά' μπορεῖ νὰ νιαουρίζῃ ἀπὸ τὴν κοιλιά της χωρὶς ν' ἀνοίγῃ τὸ στόμα της. Δὲ σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ ποτὲ ὁ δάσκαλός σου;

— Δὲν κῦρες ἄλλον κανένα νὰ κοροϊδέψῃς; Γιὰ τήρα νὰ μὴ μιλῇ ἀπὸ τὴν οὐρά της!... Δοκίμασε σὰ θέλεις καὶ βάλε τ' αὐτί σου ν' ἀκούσῃς. Πὲς πῶς εἶνε τηλέφωνο· ὅσο γιὰ τὸ τηλέφωνο κάτι μᾶς εἶπε μιὰ μέρα ὁ δάσκαλός μου.

— Ἐσὺ πᾶς γυρεύοντας γιὰ μάλωμα, τοῦ λέγει κακιωμένη ἡ Ἔλλη. Νὰ πάλι! ἀκούσες;

— Βρὲ τί τὰ θέλεις αὐτά;! ἡ φωνὴ ἀκούεται ἀπὸ τὴ συκαμινιά. Κάποιο γατάκι θὰ εἶνε σκαλωμένο σὲ κανένα κλωνάρι μέσα στὰ φύλλα. Νά, νά, κάτι ταράζεται ἐκεῖ ἀπάνω. Τώρα νὰ ἰδῇς πῶς θὰ τὸ γκρεμίσω μὲ τὲς πέτρες.

— Δοκίμασε καλὰ νὰ μὴ χτυπήσῃς κανένα στὸ δρόμο... Εἶδες τί πετάχθηκε; Μία κίσσα πετάχθηκε, Κώστα!

— Α! τώρα κατάλαβα, αὐτὴ θὰ ἄρπαξε κανένα γατάκι καὶ τὸ ἔτρωγε ἐκεῖ ψηλά.

—Ὄχι, ὄχι! Τώρα θυμήθηκα, εἶπε ἡ Ἔλλη. Ἡ κίσσα ἔκανε ἔτσι σὰ μικρὴ γατούλα. Αὐτὴ χωρατεύει μὲ ὅλα τὰ πετούμενα καὶ περιγελάει τὸ λάλημά τους. Αὐτὴ καμώνεται ἀκόμα μὲ τὴ φωνή της σὰ γατάκι, σὰν ἀρνὶ καὶ σὰ μικρὸ παιδί. Δὲν ἄκουσες ποῦ λὲν γιὰ καμμιὰ γυνᾶϊκα πολυλογοῦ κι' ἀστόμωτη «Αὐτὴ ξέρει ὅσα ξέρ' ἡ κίσσα»;

—Μοναχὰ τὰ παιδιὰ περιγελάει, ὄχι καὶ τὰ κορίτσια; Εἶνε κ' ἡ κίσσα γένους θηλυκοῦ καὶ τὸ ἔχετε ἕνα ἐσεῖς ὅλα τὰ θηλυκά. Ἂς ξαναπατήσῃ στὴ συκαμινιά μας καὶ τὴ σιάζω ἐγώ. Δὲν ἄκουσε τὸ χαζὸ ποῦ ἔλεγες πῶς μιλοῦν ἀπὸ τὴν κοιλιά; Γιατὶ δὲ σὲ κορίδεψε;

— Σύρε νὰ ρωτήσῃς τὸν πατέρα νὰ σοῦ ξηγήσῃ τί θὰ πῇ ἐγγαστρίμυθος.

— Κώστα, φωνάζει γελῶντας ἀπὸ τὸ παραθύρι ὁ πατέρας μας, ἔχει δίκηο ἡ Ἔλλη. Νὰ κ' ἐμεῖς ἐδῶ μιὰ ὥρα γελοῦμε μὲ τὴν κοιλιά μας.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (*Συνέχεια*)

— Τὶς προάλλες μὲ κοροϊδεψες ὅταν σ' ἐρώτησα γιὰ τὸν κὺρ Κουνέλη, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἔκαμες τὸ κέφι σου, κὺρ Βάτραχε· ἔ, τώρα ἦλθε ἡ σειρά μου νὰ τὸ κάμω κ' ἐγώ.

Τότε ὁ κὺρ Βάτραχος, κάπως φοβισμένος, τοῦ εἶπε:

— Μὰ τί σᾶς ἔκαμα, κύριε Ἀρκούδα; Πότε σᾶς κοροϊδεψα καὶ σὲ τί;

— Χά! χά! ἐγέλασε ὁ κύριος Ἀρκούδας· τώρα μοῦ κάνεις καὶ τὸν ἀνήξερο;!.. Μὰ ἐσὺ δὲν ἔβγαλες τὸ κεφαλάκι σου ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ μοῦ εἶπες ψέμματα πῶς ὁ κὺρ Κουνέλης ὅ,τι πέρασε;... Πῶς; κάνω λάθος;.. Ἄ, ναί, ἔχεις δίκιο... Δὲν ἦσουν ἐσύ... Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦσουν στὸ σπίτι σου, μὲ τὰ παιδιά σου, ὅπως πάντα. Ἄ, βέβαια! Τέλος πάντων, δὲν ξέρω ποῦ ἦσουν καὶ δὲν ἦσουν τότε, ξέρω ὅμως ποῦ εἶσαι τώρα, καὶ ἐννοῶ νὰ κανονίσωμε μιὰ γιὰ πάντα τοὺς λογαριασμούς μας. Μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου δὲν θὰ εἶσαι πιὰ σὲ θέσι νὰ κοροϊδέψῃς κανένα στὸν κόσμο!

Φυσικὰ ὁ κὺρ Βάτραχος δὲν ἤξευρε τί τοῦ ἔλεγε ὁ κύριος Ἀρκούδας· ἤξευρε ὅμως ὅτι κάτι ἔπρεπε νὰ κάμῃ, καὶ μάλιστα τὸ γρηγορώτερο· γιατὶ ὁ κύριος Ἀρκούδας ἄρχισε κηόλα νὰ τρίζῃ τὰ δόντια του καὶ νὰ τοῦ τρέχουν ἀπὸ τὸ στόμα του σάλια. Ὁ κὺρ Βάτραχος λοιπὸν τοῦ ἐφώναξε παρακαλεστά:

— Ὤ, σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε Ἀρκούδα, ἄφισέ με νὰ φύγω αὐτὴ τὴ φορά, καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. Ὤ, σὲ ἱκετεύω μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, ἀγαπητέ μου Ἀρκούδα! ἄφισέ με ἐλεύθερο σήμερα, κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω στὸ δάσος τὸ δένδρο ποῦ ἔχει τὸ περισσότερο μέλι.

Ὁ κύριος Ἀρκούδας ἐξανάτριξε τὰ δόντια, καὶ πάλι, κατατρομαγμένος, ὁ κακομοίρης ὁ κὺρ Βάτραχος τοῦ φώναξε δυνατώτερα:

— Ὤ σέ, σέ, σέ, σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου κύριε Ἀρκούδα. Δὲ θὰ τὸ ξανακάμω ποτέ, ποτέ. Λυπήσου με κι' ἄφισέ με νὰ φύγω αὐτὴ τὴ φορά. Ἄφησέ με!

Ὁ κύριος Ἀρκούδας δὲν ἔπαυσε νὰ τρίζῃ τὰ δόντια του, ἔπειτα εἶπε στὸν κὺρ Βάτραχο, ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν ξεπαστρέψῃ κ' ἐκάθησε νὰ σκεφθῇ μὲ τί τρόπο μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ. Ἤξευρε πῶς δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸν πνίξῃ, καὶ φωτιὰ δὲν εἶχε γιὰ νὰ τὸν κάψῃ. Εὑρίσκετο λοιπὸν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, ὅταν, ὁ κὺρ Βάτραχος, ποῦ εἶχε παύσῃ ἐντωμεταξὺ τὰ κλάματα καὶ τὰ παρακάλια, τοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ ἔχῃς σκοπὸ νὰ μὲ σκοτώσῃς, πήγαινέ με καὶ βάλε με ἐπάνω 'ς ἐκείνη τὴ μεγάλη πέτρα, ποῦ βρίσκεται κεῖ-πέρα, στὴν ἄκρη τοῦ βάλτου τοῦ νερόμυλου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἰδῶ τὴν οἰκογένειά μου· καὶ ἀφοῦ τὴν ἰδῶ γιὰ τελευταία φορά, μοῦ δίνεις μιὰ μὲ τὸ τσεκοῦρί σου καὶ μὲ λυώνεις.

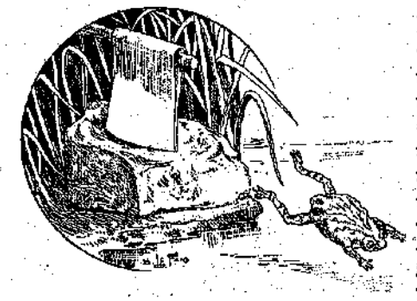

Αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ τόση ὑποκρισία, ποῦ ὁ κύριος Ἀρκούδας τὰ ἐπίστευσε, ἔπιασε τὸν κὺρ Βάτραχο ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι, ἔρριξε τὸ τσεκοῦρι στὸν ὦμό του κ' ἐξεκίνησε γιὰ τὴ μεγάλη πέτρα τοῦ βάλτου. Ἅμα ἔφθασε ἐκεῖ, ἄφισε τὸν κὺρ Βάτραχο χάμω· ὁ κὺρ Βάτραχος ἔκαμε πῶς γυρεύει νὰ ἰδῇ τὴν οἰκογένειά του. Τότε ὁ κύριος Ἀρκούδας, μ' ἕνα μεγάλο ἀναστεναγμό, ἄρπαξε τὸ τσεκοῦρί του· ἔπειτα ἔφτισε στὰ χέρια του, ἔκαμε πίσω ἕνα βῆμα καὶ κτύπησε μὲ τὸ τσεκοῦρι τὴν πέτρα, — μπάμ!

Ἀλλὰ 'ς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὅσο νὰ σηκώσῃ ὁ κύριος Ἀρκούδας τὸ τσεκοῦρι κι' ὅσο νὰ τὸ κατεβάσῃ, ὁ πονηρὸς κὺρ Βάτραχος ἐπήδησε μέσα 'στὸ βάλτο τοῦ μύλου: — Μπλούμ!

Ἤρε βουτιά, ἔκαμε μακροβοῦτι κ' ἔπειτα σηκώθηκε ἀπάνω, — μακρυὰ ὅμως, 'στὴ μέση τοῦ βάλτου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύτταξε τὸν κύριον Ἀρκούδαν κι' ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ:

Νά με μέσ' στὸ σπίτι μου
Μέσα 'στοὺς δικούς μου.
Τί χαρά μου, τί χαρά!
Τράλα-λάλα-τραλαρά!

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ϛ'

Τί ἔπαθεν ὁ μικρὸς Γιάννης Σπουργίτης

Ποτέ, κανένα καλὸ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀδιακρισία. Ὅλοι οἱ φλύαροι, οἱ κακόγλωσσοι, οἱ φιλοκατήγοροι, τιμωροῦνται καὶ τὸ ἀξίζουν. Ξεύρετε τί ἔπαθε ἕνα πουλάκι ποῦ ὅλῳ ἐφλυαροῦσε γιὰ τὸν κὺρ-Κουνέλη;

Τὸ πουλάκι αὐτὸ τὸ ἔλεγαν Γιάννη Σπουργίτη. Δὲν ἐκύτταζε τὴ δουλειά του, ἀλλὰ τὸν ἔγνοιαζε πάντα τί κάνει ὁ γείτονας. Μιὰ μέρα, ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐκάθητο μόνος στὸ δάσος κ' ἐσυλλογίζετο μὲ τί τρόπο νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀλούπη, ποῦ πρὸ ὀλίγου καιροῦ τοῦ εἶχε παίξῃ ἕνα ἄσχημο παιγνίδι. Ἦταν πολὺ θυμωμένος, πολὺ στενοχωρημένος ποῦ τὴν εἶχε πάθῃ ὁ κὺρ Κουνέλης. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ. Ἔμεινεν ἐκεῖ πολλὴν ὥρα, βασανίζων τὸν νοῦν του κάτι νὰ εὕρῃ. Ἐξαφνα πήδησε στὸν ἀέρα κ' ἐφώναξε:

— Λοιπὸν ἐγὼ θὰ δείξω τοῦ κὺρ Ἀλούπη, πῶς ἄμα θέλω, εἶμαι πιὸ πονηρὸς ἀπ' αὐτόν! Τί ἐνόμισε; πῶς ἐπειδὴ ἔχει τὄνομα, ἔχει καὶ τὴ χάρι; Ὀρκίζομαι νὰ τὸν ξεπεράσω ἐγὼ στὴν πονηριά, καὶ θὰ τὸ κάμω ἀμέσως!

Ὁ Γιαννάκης ὁ Σπουργίτης, ἀπάνω στὸ δένδρο του, ἄκουσε τὸν κὺρ Κουνέλη νὰ λέγῃ αὐτὰ καὶ ἀμέσως ἄρχισε νὰ κελαϊδῇ:

Ψάλλει τὸ πουλάκι
Πάνω 'στὸ κλαδάκι.
Ἀγέρας φυσάει
Τὸ δένδρο κουνάει,
Ὅλα θὰ τὰ 'πῶ
Ὅλα θὰ τὰ 'πῶ
Στὸν κὺρ-Ἀλουπάκη!

Ἔτσι τὸ ἔλεγε, γιὰ νὰ τρομάξῃ τὸν κὺρ Κουνέλη, γιατὶ οὔτε αὐτὸς δὲν ἤξευρε καλὰ-καλὰ τί ἤθελε νὰ κάμῃ.

Ἐκάθησε πάλι καὶ ξανασυλλογίσθηκε. Σὲ λίγο εἶπε μέσα του, ὅτι ὁ πρῶτος ποῦ θὰ ἔβλεπε τὸν Ἀλούπη, θὰ τὸν εὕρισκεν ἐκεῖ κι' αὐτόν, κ' ἐξεκίνησε μὲ χοροπηδήματα γιὰ τὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ ποῦ πήγαινε, ἀπάντησε τὸν κὺρ Ἀλούπῃ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί συμβαίνει μεταξύ μας, ἀδελφὲ Ἀλούπη; Τί ἔχεις μαζί μου; Ἀκούω πῶς θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς, νὰ ἐξοντώσῃς τὴν οἰκογένειά μου καὶ νὰ ξολοθρέψῃς τὸ σπίτι μου.

Ὁ Ἀλούπης ἀγρίεψε.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ ψέμματα; τὸν ρώτησε.

Ὁ κὺρ Κουνέλης ἔκαμε πῶς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ τὸ πῇ. Ἀλλὰ ὁ Ἀλούπης ἐπέμεινε τόσῳ πολύ, ὥστε ἐπιτέλους ὁ ἄλλος ἀναγκάσθηκε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ ὅτι τὰ εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν Γιαννάκη Σπουργίτη.

— Ἐννοεῖται ὅμως, ἐπρόσθεσε, ὅτι ὅταν ὁ κὺρ Γιάννης Σπουργίτης μοῦ τὰ εἶπε αὐτά, μ' ἔπιασε μεγάλος θυμὸς καὶ τὸν ἐσυγύρισα ὅπως τοῦ ἔπρεπε. Τοῦ μίλησα μάλιστα τόσοαῖσχημα, ποῦ σὲ βεβαιῶ χάρηκα πολὺ ποῦ δὲν ἔτυχε νὰ μὲ ἀκούσῃ καμμιὰ κυρία.

Ὁ Ἀλούπης ἡσύχασε καὶ εἶπε πῶς θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατό του.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Πόσα κουνούπια!

Εἰς τὴν παρὰ τὸν Ἰσημερινὸν Ἀφρικήν, κάποιος ἐξερευνητὴς ἠθέλησε νὰνάψῃ τὴν λάμπαν του, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ τὴν σβύσῃ μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἐξ αἰτίας τῶν κουνουπιῶν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μέγα μέρος τῆς λάμπας εὑρέθη σκεπασμένον ἀπὸ πυκνὸν στρῶμα πτωμάτων κουνουπιῶν, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐλκύσῃ ἡ λάμψις!

Γραμματοκομιστὴς μιὰ φορά!

Εἰς τὴν νῆσον Τοριγκάν, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ προσεγγίσῃ πλοῖον ἢ πλοιάριον, τὸ ταχυδρομεῖον, τὸ ὁποῖον φέρει κάθε μῆνα ἓν ὑπερωκεάνειον ἀτμόπλοιον, τὸ παραλαμβάνει ἕνας ἰθαγενὴς ἐντὸς κιβωτίου καρφωμένου εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς ράβδου καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἀκτὴν καλυμβῶν. Εἶνε δεξιώτατος κολυμβητὴς διὰ νὰ ἀντέχῃ εἰς τὸ ἰσχυρὸν ρεῦμα καὶ νὰ κρατῇ τὸ κιβώτιόν του ἔξω τοῦ ὕδατος.

Ζωγραφικὴ λανθασμένη

[Παίγνιον ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ].

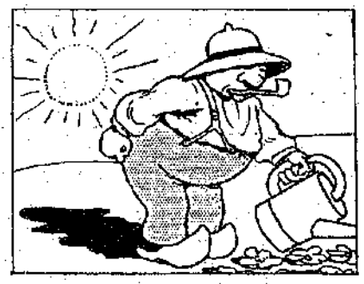

Βλέπετε αὐτὴν τὴν εἰκόνα;... Πρέπει νὰ τὴν ἰδῆτε καλά, διότι πρόκειται νὰναναλύσετε ἕνα λάθος. Τὸ ἔκαμε ὁ ζωγράφος — ἐπίτηδες; ἀπὸ ἀπροσεξίαν; ποιὸς ξέρει. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ λάθος, ὅσον καὶ ἂν δὲν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, εἶνε πολὺ χονδρόν, καὶ ἄμα προσέξῃ κανείς, ὅσον κρὶ ἂν δὲν ξεύρῃ ζωγραφικήν, θὰ τὸ εὕρῃ.

Τὸ παίγνιον τοῦτο δημοσιεύται μόνον χάριν διασκεδάσεως, ἐκτὸς διαγωνισμοῦ· ἡ δὲ λύσις, τὴν ὁποίαν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στείλετε, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

(*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νυμφαίας*)

Ο	Ψ	Ρ	Ο	Α
Π	Μ	Α	Ο	Σ
Υ	Ρ	Σ	Ο	Α
Α	Η	Σ	Ο	Β

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ἀνωτέρω γράμματα ὥστε νὰποτελεσθοῦν: μέγας ἐπικὸς ποιητής, δύο πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ μία ἡρωϊκὴ νῆσος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 42ου φυλλαδίου.

Τὰ ζητούμενα Κράτη εἶνε: Σιάμ, Κίνα, Ἰαπωνία, Ἰνδοστάν.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

Η ΝΥΧΤΑ

Ἀπὸ τὸν κύκλο, ποῦ γύρω στὸ τραπέζι μετὰ τὸ δεῖπνον εἶχε σχηματίσει ἡ οἰκογένεια ὁλόκληρη, πρώτη ἐπετάχθηκε ἡ μητέρα στὶς τρομαγμένες φωνές, ποῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ὁ μικρός. Ἔπήγε ἐκεῖ χωρὶς φῶς καὶ ἕνας ἐλαφρὸς κρότος, ποῦ τὸν ἐμεγάλωσαν ἡ ἀχαλίνωτη φαντασία τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ σκοτάδι, τὸν ἐφόβισε.

—"Ω! τί ἄσχημη ποῦ εἶνε ἡ νύχτα!» εἶπε τὸ παιδάκι μὲ παράπονο, ποῦ προσπαθοῦσε νὰ σβύση μὲ τὸ ἁπαλὸ χάδι της ἡ μητέρα.

«—Ἀλήθεια! — ἐφώναξε μὲ ὁρμὴ ἕνα ζωηρὸ ἀγόρι δώδεκα χρόνων.—"Ἄσχημη! παύει κάθε παιχνίδι, κάθε διασκέδασις πιά!

Καὶ μιὰ ὀδύνη μικροῦλα, μὲ μαλλάκια κατάξανθα, σὰν τῆς ἠλιακὲς ἀκτῖνες, εὐρ.σκε κι' αὐτὴ κακὴ τὴ νύκτα, γιατὶ ἦταν 'στὴν ἡλικία, ποῦ ἐννοοῦσε τὴν ἐμμορφιά, ἀνοιχτόκαρδη καὶ φωτεινὴ σὰν τὴν καρδοῦλά της.

Ὁ μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν παιδικὴ συντροφιά, σοβαρὸ παιδὶ τοῦ γυμνασίου πιά, εἶπε μὲ στόμφον ποιητοῦ, χωρὶς νὰ προσθέση ἄλλην κατηγορία: «Ἡ νύχτα, ἡ ὥρα τοῦ ἐγκλήματος!»

Γλυκόπικρα ἐχαμογέλασε ἡ μητέρα, ποῦ εἶχε καὶ μεγαλείτερο γυιὸ μακρυά της, καὶ εἶπε μὲ τὴν συμπαθητικὴ καὶ φύσει μελαγχολικὴ φωνή της :«Εἶνε ἀλήθεια, ποῦ μᾶς κρύβει πολλὲς ἐμμορφιές ἡ νύχτα, μὰ μόνον τὸ σκοτάδι της μᾶς φανερώνει ἄλλες, ποῦ θαμπώνουν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Καὶ ἂν μαζὶ μὲ τὴν ἡμέρα φεύγουν τὰ παιχνίδια καὶ ἡ διασκέδασις, ἔρχεται μὲ τὴν νύχτα ἡ ἀνάπαυσις στὰ κουρασμένα μέλη τῶν ἐργατικῶν καὶ στὸ κατάκοπο μυαλὸ ἐκείνων, ποῦ τοὺς τρῶν ἡ φροντίδες. Δὲν θέλω ἀκόμη ν' ἀρνηθῶ, ποῦ στὸν πλατὺ μαῦρο μανδύα της κρύβονται ὅλα τὰ ἐγκειρίδια τῶν δολοφόνων, μὰ καὶ βάλσαμο γλυκὸ γιὰ πληγὲς ἀγιατρευτες...»

Καὶ ἐδῶ ἐδάκρυσαν τὰ μάτια τῆς φτωχῆς μητέρας, ποῦ σὲ ὥραῖα ὄνειρα, εὐσπλαχνη ἡ νύχτα ἔφερνε στὴν ἀγκαλιά της τὸν ἀγαπημένο της ξενητεμένο!

Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς

ΑΙ ΠΑΥΣΕΙΣ ΕΤΕΛΕΙΩΣΑΝ!

Ὕστερ' ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἀνάπαυσιν καὶ διασκεδάσεις, ἦλθε πάλιν ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνοίγματος τῶν σχολείων. Ὅλοι, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, ἀφίνουν τὴν ἐξοχὴν καὶ τὰ ταξείδια, διὰ νὰ ἐπανίδουν τὴν τάξιν των, τὰ βιβλία καὶ τοὺς διδασκάλους. Οἱ περισσότεροι εἶνε εὐχαριστημένοι, διότι θὰ ἀρχίσουν πάλιν τὴν μελέτην, βαρυνθέντες τὴν ἐπὶ τόσον καιρὸν ἀργίαν· ἄλλοι ὅμως μετὰ λύπης ἀφίνουν τὴν χαύνωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐξη μᾶς ρίπτει.

Πολλοὶ δὲν ἔμειναν ἀργοί. Ἀνέγνωσαν ὠφέλιμα βιβλία, ἐταξείδευσαν ἢ κατέγειναν εἰς κάτι κατὰ τοὺς θερμοὺς αὐτοὺς μῆνας. Καὶ ὅμως αὐτὰ ὅλα δὲν ἀποτελοῦν ἐργασίαν, δὲν εἶνε ἐνασχόλησις, ὅπως ἡ μελέτη τοῦ σχολείου.

Καὶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ σχολικοῦ ἔτους εἶχα βαρυνθῆ τὴν Ἄλγεβραν καὶ τὴν Γεωμετρίαν, μετὰ χαρᾶς θὰ τὰς ἀνοίξω καὶ πάλιν. Εἴτε διότι διὰ πρώτην φορὰν εἶχα τόσον μακρὰς διακοπάς, εἴτε διότι δὲν ἐγνώριζα πῶς νὰ τὰς μεταχειρισθῶ, μεγάλην πολὺ ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ καθίσω καὶ πάλιν εἰς τὸ θρανίον.

Μὲ πόσην χαρὰν θὰ ὑπάγω πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον!

Μὲ πόσην εὐχαρίστησιν θ' ἀκούσω τὸν καθηγητὴν νὰ διδάσκῃ Ὅμηρον! Μὲ πόσην ὄρεξιν θὰ ἐργασθῶ!...

Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ἐχτύπησαν μεσάνυχτα· παντοῦ βαθειὰ σιωπὴ μόν' ἡ βροχὴ μ' ἕνα ρυθμὸ χτυπᾷ τὰ παραθύρια
φανάρια ρίχνουν φῶς θαμπὸ μέσα 'στὸ δρόμο [τὸν πλατὺ
κι' ἄστρα δὲ φαίνονται ψηλὰ νὰ λάμπουν σὰν [ζαφείρια

Ἐχτύπησαν μεσάνυχτα· βραχνὸς ὁ πετεινὸς
ἀπ' τὸ κοττέτσι μὲ βουβὴ φωνὴ πνιγμένη [κράζει·
συννεφιασμένος, βροχερός, θολὸς-θολὸς ὁ οὐ- [ρανὸς
μὲ τὰ βαρειά του σύννεφα, σὰν μαῦρο πέπλο [μοιάζει

Ἐχτύπησαν μεσάνυχτα· φυσᾷ βορρᾶς εἰς τὰ [βουνὰ
'μπρὸς' στὶς εἰκόνες τὸ μικρὸ κανδῆλι τρε- [μοσβύνει·
κάποτ' ἑνὸς μανδρόσκυλου τὸ γαύγισμα στὰ [σκοτεινὰ
ἀκούγεται κι' ἄγριο ἀχὸ ὀπίσω του ἀφίνει.

Ἐχτύπησαν μεσάνυχτα· κτυπᾷ καὶ σφίγγετ' ἡ [καρδιὰ
ἀναφτεριάζετ' ἡ ψυχὴ καὶ τρέμουνε τὰ στήθεια.
Φαντάσματα, βρυκόλακες γυρνοῦνε μέσ' 'στὴ [λαγκαδιά,
καὶ πένθιμα χτυπᾷ ἡ βροχή, ὡσὰν 'ς τὰ [παραμύθια.

Τέλλος Ἄγρας
(Εὐάγγελος Ἰωάννου)

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κατὰ τὸ 1853 ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας Νικόλαος ἐταξείδευε διὰ σιδηροδρ. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκινεῖτο βραδύτατα. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀνυπομονῶν νὰ φθάση εἰς τὸ τερμα τοῦ ταξειδίου του, καλεῖ τὸν συνταξειδεύοντα ὑπουργόν, καὶ ἐροτᾷ πῶς ὁ σιδηρόδρομος εἶνε τόσον βραδύς, ἐνῶ τὸν εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι τρέχει πολὺ ταχύτερον. Ὁ ὑπουργὸς ἀπαντᾷ, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ἀπορεῖ, διότι ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, διὰ τῆς ἰδίας μηχανῆς, εἶχε διατρέξει πρό τινων ἡμερῶν πολὺ ταχύτερον· ὅτι καὶ τώρα παρήγγειλεν εἰς τὸν μηχανικὸν νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν δρόμον, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ. — «Νὰ εἰπῆτε εἰς τὸν μηχανικόν, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τὸ διατάσσει». Ἡ διαταγὴ μεταβιβάζεται, ἀλλ' ὁ δρόμος δὲν ἐπιταχύνεται. Ἐπαναλαμβάνεται ἐντονώτερον ἡ διαταγή, ἀλλ' ὁ μηχανικὸς πάλιν κωφεύει. Εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν, πλήρης ὀργῆς ὁ αὐτοκράτωρ διατάσσει νὰ προσαχθῇ ὁ μηχανικός. Καὶ ἐροτᾷ πῶς, ἐν ᾧ πρὸ ἀλίγων ἡμερῶν ὁ ὑπουργὸς διέτρεξε πολὺ ταχύτερον τὴν γραμμὴν αὐτήν, τώρα ἡ ἀμαξοστοιχία κινεῖται ὡς φορτηγόν. «—Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ τρέχῃ ἡ ἀμαξοστοιχία», ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ μηχανικός.—«Καὶ προχθὲς δὲν ἦτο τάχα ἐπικίνδυνον ὅταν ἐταξείδευεν ὁ κύριος ὑπουργός;» ἐροτᾷ πάλιν ὁ αὐτοκράτωρ.—«Βέβαια, ἀλλ' ἡ Ρωσσία ἔχει πολλοὺς ὑπουργούς, αὐτοκράτορα ὅμως ἕνα καὶ μόνον», ἀπήντησεν εὐφυῶς ὁ μηχανικός. Ὁ ἐξωργισμένος αὐτοκράτωρ ἐπραΰνθη καὶ ἠτένισε μειδιῶν τὸν ὑπουργόν.

(*Ἐκ τοῦ Ρωσσικοῦ*)

Δάφνης Στέφανος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ μικρὸς Βλακίδης ἤκουσε νὰ λέγουν ὅτι ὁ νοῦς τρέχει ταχύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα 'στὸν κόσμο.

— Ἀλλὰ—παρατηρεῖ εἰς τὴν ἀδελφήν του Λιλή,—ἂν ὁ νοῦς μου τρέχῃ τόσο γλήγορα, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ εὑρίσκεται ἀπὸ 'δῶ 'ς τὴν Ἀμερική, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν εὑρεθῇ ἐκεῖ καὶ τὸ κεφάλι μου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει, ἐπομένως δὲ καὶ ἐγώ;

Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις.

Ὁ καθηγητής: — Πότε δύο τρίγωνα εἶνε ἴσα;

Ὁ μαθητής: — "Οταν ὁ ζαχαροπλάστης εἶνε τίμιος.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

* * *

Ὁ Μπέμπης κλαίει.

— Γιατὶ κλαῖς; τὸν ρωτᾷ ὁ ἀδελφός του.

— Νά, ἐκεῖνο τὸ παληόπαιδο ὁ Κώστας μοῦδωσε ἕνα χασκοῦκι, χί, χί...

— Ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσῃς

— Μὲ τοῦ τὸ ἀνταποδώσω...πρίν!

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Ὠλήνος

* * *

Ἔκθεσις ἰδεῶν, περιγραφὴ καταιγίδος: «... Ὁ κεραυνὸς ἐφόνευσε πολλὰ ζῶα καὶ ἕνα ὄνο».

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1910

(Ἴδε Διάπλ. τοῦ 1910, σελ. 323 καὶ τοῦ 1911, σελ. 251)

Οἱ δικαιούμενοι κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως νὰ ψηφίσουν, ἀνήρχοντο εἰς 689, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον οἱ 365 ἐψήφισαν, ἀποστείλλαντες ψηφοδέλτιον συντεταγμένον κατὰ τὸν τύπον τῆς ἐν σελ. 251 ἐ.ἔ. προκηρύξεως. Ἡ διαλογὴ τῶν 365 τούτων ψηφοδελτίων φέρει ἐπιτυχόντας καὶ βραβευομένους τοὺς ἑξῆς:

Α'. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς*** (μὲ ψήφους 156).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πανελλήνιος Πόθος*** (ψηφ. 143).—***Ἅρμα τῆς Νίκης*** (ψηφ. 135).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης*** (ψηφ. 132). — ***Μητρικὴ Στοργὴ*** (ψηφ. 124). — ***Λατρευτὴ Πατρίδα*** (ψηφ. 117).

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Κυματίζουσα Κυανόλευκος* (ψηφ. 90).—*Εὐζωνάκι* (ψηφ. 72).—*Λατρευτὴ Σταυροφόρα* (ψηφ. 71). —*Φλοῖσβος τοῦ Βοσπόρου* (ψηφ. 69).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα* (μὲ ψήφους 57.)— *Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων* (ψ. 53.)—*Χρυσωμένη Δύσις* (ψ. 50.)—*Δάφνης Κλωνάρι* (ψ. 45.)—*Μυροβόλος Αὔρα* (ψ. 37.)—*Γαλανόλευκη* (ψ. 32.)— *Ἐλευθερία ἢ Θάνατος* (ψ. 30.)—*Περιπαθὴς Μελφλία* (ψ. 27.)— *Ἑλληνικὴ Δόξα* (ψ. 26.)—*Μάνα μας εἶν' ἡ Ἑλλάδα* (ψ. 22.)—*Ἀδελφὴ Λευτερία* (ψ. 20.)—*Ὀνειρεμένη Πατρίδα* (ψ. 18.)— *Μάρκος Μπότσαρης* (ψ. 15.)— *Πῶς πονῶ τοὺς Ὑποδούλους* (ψ. 13.)— *Τσιγγαρέλλα* (ψ. 12.)—*Τουρκομάχος Ἑλλὰς* (ψ. 11.) — *Κερκυραϊκὴ Αὔρα* (ψ. 11.)— *Γενναιόψυχος Ἑλληνὶς* (ψ. 11.)—*Σιγὴ τοῦ Δάσους* (ψ. 10.)— *Οὐράνιον Τόξον* (ψ. 10.)— *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* (ψ. 10.)— (Οἱ λαβόντες ὀλιγωτέρας τῶν 10 ψήφων παραλείπονται, διότι εἶνε πάρα πολλοί.)

Κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀποτελέσματα κατηρτίσθη ἐν Πρότυπον Ψηφοδέλτιον μὲ τὰ δέκα πρῶτα ἐρχόμενα ψευδώνυμα, τὸ ἑξῆς:

Πρότυπον Ψηφοδελτίον

1.—Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς, 156
2.—Πανελλήνιος Πόθος, 143
3.—Ἅρμα τῆς Νίκης, 135
4.—Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης, 132
5.—Μητρικὴ Στοργή, 124
6.—Λατρευτὴ Πατρίδα, 117
7.—Κυματίζουσα Κυανόλευκος, 90
8.—Εὐζωνάκι, 72
9.—Λατρευτὴ Σταυροφόρα, 71
10.—Φλοῖσβος τοῦ Βοσπόρου, 69

Πρὸς τὸ πρότυπον τοῦτο ψηφοδέλτιον παρέβαλα ὅλα τἄλλα, ἐξακριβώσα δὲ ὅτι συμφωνότερον ἦτο τὸ ψηφοδέλτιον τῆς *Βάρκας τοῦ Κανάρη*, συντεταγμένον ὡς ἑξῆς:

1.—Δεινοπαθουμένη Ἑλλὰς (1)
2.—Λατρευτὴ Πατρίδα (6)
3.—Χρυσόφτερη Ἐλπίδα
4.—Θριαμβεύων Μεγαλοϊδεάτης (4)
5.—Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων
6.—Ὀνειρεμένη Πατρίδα
7.—Κυματίζουσα Κυανόλευκος (7)
8.—Εὐζωνάκι (8)
9.—Λατρευτὴ Σταυροφόρα (9)
10.—Ἅρμα τῆς Νίκης (3).

Ὡ; βλέπετε, ἡ *Βάρκα τοῦ Κανάρη* ἐψήφισεν ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς δέκα βραβευθέντας, καὶ τῶν πέντε ἐξ αὐτῶν (τοῦ 1ου, τοῦ 4ου, τοῦ 7ου, τοῦ 8ου καὶ τοῦ 9ου.) ἐπέτυχε καὶ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰς τὸ πρότυπον ψηφοδέλτιον. Μὲ τοιαύτας λεπτεπιλήπτους συγκρίσεις ἐξεχώρησα ἄλλα ἐννέα ἀπόμη ψηφοδέλτια, ὡς μᾶλλον ὁμοιάζοντα μὲ τὸ Πρότυπον καὶ ἀπονέμω:

Β'. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΕΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Βάρκα τοῦ Κανάρη*** (μὲ ἐπιτυχίαν 7 ψευδωνύμων καὶ 5 θέσιων.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*** (7 ψευδών. καὶ 4 θέσεις).— ***Ζιζάνιον Γυμνασίου*** (7 ψευδών. καὶ 4 θέσεις).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀγροτικὴ Χάρις*** (7 ψευδ. καὶ 3 θέσεις.)— ***Παγοδρόμος*** (7 ψευδ. καὶ 2 θέσεις).—***Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις*** (7 ψευδ. καὶ 2 θέσεις.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.*— *Λάντης.*—"*Ἄγγελος Χαράς.*—*Ἰδανικὴ Γλυκύτης.*— *Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν.*— *Μεγάλη Ἄρκτος.*—("Ὁλοι μὲ 6 ψευδ. καὶ 3 θέσεις.)

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ παρακαλῶ νὰ ζητήσουν τὰ δῶρά των συμφώνως πρὸς τὴν Προκήρυξιν (τόμους Διαπλάσεως τῆς δραχμῆς ἀνὰ τρεῖς οἱ τοῦ Α' βραβείου, ἀνὰ δύο οἱ τοῦ Β' καὶ ἀνὰ ἕνα οἱ τοῦ Γ'.) Τὴν φωτογραφίαν των πρὸς δημοσίευσιν δικαιοῦνται νὰ στείλουν καὶ οἱ δέκα ἐκλεγέντες· ἐκ δὲ τῶν ἐκλογέων μόνον ὁ πρῶτος βραβευθείς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ δημοσίευσις τῶν φωτογραφιῶν θὰ γίνῃ ἐν συμπλέγματι, παρακαλῶ νὰ τὰς στείλουν τὸ ταχύτερον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1911

ΑΥΓΗΝ τὴν ἑβδομάδα, ἔνεκεν ἀδιαθεσίας, δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω τὰς ἐκτενεῖς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου, διὰ νὰπαντήσω ἐδῶ. Ἐπιφυλάσσομαι νὰ τὸ κάμω εἰς τὸ προσεχές. Δὲν ἠμπορῶ ὅμως νὰ μὴν εὐχαριστήσω τοὐλάχιστον ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀνανέωσαν τὴν συνδρομήν των αὐτὰς τὰς ἡμέρας διὰ τὸ 1912, διευκολύνοντες διὰ τῆς προθυμίας των ταύτης πολὺ τὸ ἔργον μου. Ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ ἀνέφερα εἶνε οἱ ἑξῆς: *Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων, Βιθυνὴ Ἑλληνοπόλις, Παπαρούνα, Γλυκεῖα Ἐλπίς, Ἀγροτικὴ Χάρις, Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, καὶ ἄλλοι 14 ἀκόμη ἄνευ ψευδωνύμου. Ὥστε οἱ μέχρι τοῦδε ἀποστείλαντες τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τοῦ διὰ τὸ 1912 συμποσοῦνται ἤδη εἰς 125 καὶ τοῦτο ἐνῷ ἀκόμη ἀπέχει δύο μῆνας ὁλοκλήρους ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου Διαπλασιακοῦ ἔτους. Εἶνε νὰ μὴ καυχῶμαι λοιπὸν διὰ τὸ τοιοῦτον δεῖγμα ἐκτιμήσεως, ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης τῶν φίλων μου;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόριο, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ἄνθος Γαζίας, α.* (Δ. Ζ.), *Ἑλληνικὴ Φουσταν ἔλλα, α.* (ἐνωτικός).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *Τὸ Ἄνθος Γαζίας* (0) μὲ *Κερκυραϊκὴν Αὔραν, Σαμιακὴν Αὔραν, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Ἑλληνικὴν Θεότητα, Θριαμβεύουσαν Ἑλλάδα, Δούκισσαν τοῦ Δάντου, Κάρμεν, Συλφίδα*—ὁ *Ἀττικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Γαδδέναν, Χρυσὸ Παγώνι, Νυμφαίαν, Θεοειδῆ Ἀλέξανδρον, Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς, Ἐξόριστον Ἀτθίδα*—ἡ *Κυρὰ Παπαδιὰ* (0) μὲ *Τσιγγαρέλαν, Ἑλληνικὴν Θεότητα, Μαῦρα Μάτια.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* (πᾶσαν πληροφορίαν σχετιζομένην μὲ τὸ ὑπόψηφισμα τοῦ 1911 θὰ εὕρῃς εἰς τὴν σελ. 307 τοῦ 38ου φύλλου) *Σταγόνα Δρόσου* (ἐργασία λοιπὸν τώρα, διὰ νὰ εἶνε πάλιν εὐχάριστοι αἱ διακοπαὶ τὸ καλοκαίρι·) *Μοσκιὰν* (ποῦ ἂν καὶ εἶνε μαθήτρια τῆς 4ης τάξεως τοῦ Γυμνασίου θὰ εὑρίσκῃ κάποτε καιρὸν νὰ μοῦ γράφῃ·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (ὡραῖον τὸ κατόρθωμα τῆς διδασκαλίσσης σου· ἐγέλασα πολύ·) *Ὠλῆνα* (ὅταν προτείνω νέον διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, θὰ ἴδῃς τοὺς ὅρους καὶ νὰ συμμορφωθῇς μὲ αὐτούς·) *Ἐξόριστον Ἀτθίδα* (κ' ἐγὼ πολὺ τὴν ἐκτιμῶ τὴν νέαν σου φίλην·) *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* (καὶ βέβαια πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσουν οἱ προτείνοντες διὰ μικρᾶς ἀγγελίας Μ. Μυστικά, ὅταν ζητεῖς τετράδιον·) *Κεκυραϊκὴν Αὔραν* (μετὰ τρίμηνον ἀνάπαυσιν ἡ ἔναρξις τῆς ἐργασίας εἶνε βεβαίως ἀνιαρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπαύριον μεταβάλλεται πραγματικῶς εἰς ἀπόλαυσιν·) *Ἐαρινὴν Πρωΐαν*, Ὡραίαν Ἀμαζόνα (αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ καὶ γράφετέ μου, ὅταν ἔχετε καιρόν·) *Ἑλληνικὴν Θεότητα* (τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐρωτᾷς εἶνε ἐλεύθερον·) *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον* (ὅταν ἀποκτήσῃς καὶ τοὺς ἄλλους τόμους μου φανταζόμαι πόσον θὰ γοητευθῇς·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην ζήτησε τὸ ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν τοῦ Larousse ὅπου θὰ εὕρῃς ἀναμφιβόλως αὐτὰς τὰς λέξεις·) *Δάφνης Στέφανον* (ἔστειλα·) *Ἄνθος Γαζίας* (ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ ὡραιοτάτη· περιμένω τὴν δευτέραν ἀνυπομόνως·) *Μιτυληναῖον Πρωτοπαλλήκαρον* (δοξάζω τὸν Θεὸν ποῦ τὴν γλυτώσατε τόσον φθηνά, διότι ἀπὸ τοὺς βαρβάρους ἔχει πολλὰ κανείς νὰ φοβεῖται·) *Ἀττικὸν Οὐρανὸν* (διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν χρειάζεται ὑπομονή, διότι ἐὼς νὰ λάβῃ ὁ ἄλλος τὸ φύλλον, νὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, νὰ παραγγείλῃ τετράδια, νὰ τὰ λάβῃ, νὰ γράψῃ τὰς ἀπαντήσεις του, νὰ μοῦ τὰ στείλῃ πάλιν πρὸς διαβίβασιν, νὰ εὐκαιρήσω ἐγὼ νὰ τὰ διαβάσω, νὰ τὰ ἐγγράψω εἰς τὰ βιβλία μου καὶ ἔπειτα νὰ τὰ στείλω ἀπαιτεῖται καιρὸς· καὶ δι' ἐκείνους μάλιστα ποῦ κατοικοῦν ἐπὶ ἐξωτερικὸν πολὺ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν χρειάζεται καιρὸς ἀκόμη περισσότερος·) *Ὀνειρον τῆς Κύπρου* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Θριαμβεύουσαν Ἑλλάδα* (Ὡραία συνεννόησις, ἔ; τοῦ κυνηγοῦ καὶ τῆς φοβισμένης ἀπὸ τὴν χολέραν κυρίας. «Πόσα;» τὸν ἐρωτοῦσε ἡ κυρία, ἐννοοῦσα κρούσματα χολέρας, κ' ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε: «Χθὲς 80 καὶ σήμερα 180» ἐννοῶν τὰ ὀρτύκια ποῦ ἐσκότωσε· «Πού!! πού!! ἐτραύλιζεν ἡ κυρία καὶ ὅπου φύγει, φύγε!) *Μυστικὴν Λύπην* (ἀφοῦ ἦσο ἀσθενής, δικαιολογεῖσαι νὰ στείλῃς καὶ τώρα τετράδιον Μ. Μ. εἰς τοὺς προτείνοντας πρὸ καιροῦ.) *Σπύρον Ν. Πουλάκον* (ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ παλαιοῦ μου φίλου πάρα πολὺ μ' ἐλύπησε· ὁ Θεὸς ἂς χύσῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς πληγωμένας καρδίας σας!) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν·) *Ρωμαῖον* (ἔστειλα 38·) *Αὔραν τῆς Μουρίσσως* (καὶ βέβαια πρέπει νὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνά, ἀφοῦ ἔχεις καιρὸν περισσότερον καὶ ξεύρεις ὅτι μ' εὐχαριστῶ πολλὴν διαβάζω τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου· καὶ ὁ ἀδελφός σου ἐπίσης νὰ μοῦ γράφῃ·) *Παπάκι*

(νὰ ποῦ ἦλθε γρήγορα μεθ' ὅλον τὸν ἀποκλεισμόν τοῦ λιμένος σας καὶ αὐτό τὸ γραμματάκι σου καὶ μοῦ ἔφερε τὴν εὐχάριστον εἴδησιν ὅτι μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τόμων μου περνᾶς ὥρας καὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους χωρὶς νὰ στενοχωρήσαι. Ἔστειλα τὸ δόν) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα, μὲ τὴν πληροφορίαν ὅ.τι εἶνε α') *Βασίλισσαν τῶν Λαπρίων, Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, κ.λ.π. κ.λ.π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 *Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμόν ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκηλείσουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἑκάστου φυλλαδίου,—ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφοί τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάι, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δεῖ νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 11ης Νοεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

420. Λεξίγριφος

Ἐπίθετον κοινότατον
Μὲ τὴν ζωὴν ἑνώνω
Καὶ διασήμου ἱστορικοῦ
Τόνομα φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος τοῦ Συλλίου

421. Στοιχειόγριφος

Τρέχω, φεύγω βιαστικά
Καὶ καμμιὰ δὲν κάνω στάσι
Βγάλε μου δυὸ ἀρχικὰ
Κ' ἕνα ζῷο θὰ περάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἥρωος

422. Μεταγραμματισμὸς

Λαιμὸν ἀλλάζει μιὰ θεά, καὶ νά!
Δένδρον πανύψηλον εἰς τὰ βουνά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

423. Ἀναγραμματισμὸς

Ἄνθρωπος εἶμαι δυστυχής.
Ἀλλὰ ἐὰν θελήσῃς
Νὰ μὲ συλλάβῃς ἐξαφνα
Καὶ νὰ μὲ στραγγαλίσῃς,
Φύγε ἀμέσως νὰ κρυφθῇς
Γιατὶ ἕνα γίγαντα θὰ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνος

324. Ἀημῶδες Αἴνιγμα

Στὴ μέση ἀπὸ τὴ θάλασσα
Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου

425. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

Ἡ Λιλὴ ἐρωτᾷ τὴν φίλην της Μαρίαν:
— Ποιὸ ζῷον, Μαρία, σ' ἀρέσει περισσότερον.
— Ποιὸ μ' ἀρέσει; Νὰ σοῦ πῶ. Ὁ μπαμπᾶς μου κυνηγᾷ τὰ μεγάλα θηρία καὶ πιάνει καὶ ζωντανά, ἀλλὰ δὲν μ' ἀρέσουν ἐκεῖνα γιατὶ τὰ φοβοῦμαι, μ' ἀρέσει καλύτερα αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα.
— Ποιό;
— Μὰ δὲν τἄκουσες, καϋμένη;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα Ὀνειρεμένην

426. Πρόβλημα

— Ἐ! κύρ-Γεώργη, δὲν μοῦ λέγεις πόσα παιδάκια ἔχεις;
— Ἄκου τί θὰ σοῦ πῶ καὶ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσα παιδιὰ ἔχω. Ἀγόρασα μῆλα καὶ ἠθέλησα νὰ δώσω σὲ κάθε παιδί μου ἀπὸ 6, ἀλλὰ μοῦ ἔλειπον 6. Τότε τοὺς δίνω ἀπὸ 3 καὶ μοῦ ἐπερίσσευσαν κ' ἑμένα ἄλλα 3. Τ' ἀρσενικὰ παιδιά μου εἶνε διπλάσια ἀπὸ τὰ θηλυκά. Καταλάβες τώρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆ

427. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐνδόξαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ τελικὰ Βυζαντινὸν στρατηγόν.

1, Ἀργαῖος Γεωγράφος. 2, Ἱέρεια. 3, Κατοικίδιον πτηνόν. 4, Γάλλος τραγικός. 5, Ἰχθύς. 6, Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Πόθου

428. Φύρδην-Μίγδην

Τοσσι οἰζαρέγα τὰ τιπρετὰ ἐλίπω τὰ ἀγανικάα.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχ. Α. Τρίκκα

429. Γρῖφος

α	ἱστοὺς
κουε	τέρους

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουλίσσης τοῦ Δάντων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36

350. Κριτίας (Κρήτη, ἄς)—351. Κύκνος—Κύθνος.—352. Λυών, λύων, Κύων.—353. Τὸ κυπαρίσσι.

354. ΕΚΑΤΗ 355. ΚΙΝΑ (ΓρΑΝΙΚῷ...)

ΚΑΝΑ	ΙΡΙΣ (τῆΣΤΡΙδος...)
ΑΝΩ	ΝΙΚΗ (Ἡ ΚΙΝα...)
ΤΑ	ΑΣΠΡ (Ἄρης Ἀντι-
Η	νοβολεῖ...)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 3 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 3 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 5 λέξεις ἁπλαί.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

Ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος τοῦ 1911.

Ἐν Ναυπλίῳ ἰδρύθη παράρτημα τοῦ Πειραϊκοῦ Συλλόγου ἡ «*Δόξα*». Πρόεδρος: *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, Ἀντιπρόεδρος: *Φοῦλι*, Ταμίας: *Μαίρη Γράν*, Γραμματεύς: *Γεώργιος Καλογερόπουλος*. (*ΙΑ'. 104*)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀνακοινωτικὸν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ἀγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Βυζαντινολαιδείας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ Ἐμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 68.—Πειραιά.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. *Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ

[*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 353*]

ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Ε. Ζάχος, Νικολέττος Πετεινάρης, Ἐπινίκη Μάντζαρη, Χαραλ. Σούλης, Βηθλεὲμ Χρ. Δημητίου, Ρωμαῖος, Γ. Σ. Σκεπασθιανός, Λίλη Ν. Μαρκοπούλου, Ἀριστ. Δ. Εὐαγγελίδης, Οὐράνα Φ. Βουτζινά, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Δίων. Ι. Μπαταλμᾶς, Ἑλένη Παπαγεωργίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Εὐαγ Σ. Σουλελές, Σ. Ε. Σκληρός.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΣΠΡΟΧΩΜΑΤΟΣ: Νικ. Ἠλιόπουλος.
ΓΥΘΕΙΟΥ: Δημ. Αν. Φραγγιᾶς, Ξεπεσμένος Καρβελᾶς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Πετρωνία Δ. Ζάκη, Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασιάδου (41).
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Λουκία Χ. Κυριακάτου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ι. Κ. Ἀναγνωστόπουλος.
ΛΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου, Ν. Π. Σπόρης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἠρ. Χ. Τριάντης, Κων. Χ. Τριάντης, Εὐγενία Χ. Τριάντη, Κ. Ι. Φαρμακίδης.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἀγ. Γ. Ἀγγελόπουλος, Τάκης Δ. Δημόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Κλεοπ. Θ. Πετροκοκκινόυ, Ἀργυρῆ Α. Σκουργίτου.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φαίδρα Π. Μοσχίδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Γ. Παπαϊωάννου, Στ. Ι. Περίδης.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλτου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Σ. Νιλαΐδου, Ἄγε-Σβῦσε (41-42), Μιτυληναῖον Πρωτοπαλλήκαρον.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΛΟΥΚΙΑ Χ. ΚΥΡΙΑΚΑΤΟΥ ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ΗΛΙΑΣ ΣΠ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 21 ἐν Ἀθήναις· ἐνεγράφησαν δὲ διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος.

Πλεονάζει δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποσταλέντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.—2163